

KLASSISK

SJUR HAGA BRINGELAND sjurhabring@gmail.com

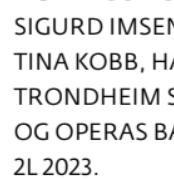
1700-talets Trondheim, med domen til venstre og katedralskulen til høgre.

Prospekt av Joh. F.L. Dreier fra 1800 (utsnitt). Foto: Vitenskapsmuseet NTNU

Trønderbarokk

Korleis klang musikken i Trondheims sosietetsliv på 1700-talet?

CD

J. MECK,
J.H. BER-
LIN, A.
VIVALDI:
**The Trond-
heim Concertos**

SIGURD IMSEN, FIOLIN; CHRIS-
TINA KOBB, HAMMARKLAVER;

TRONDHEIM SYMFONIORKESTER
OG OPERAS BAROKKENSEMBLE.

2L 2023.

Gunnerusbiblioteket i Trondheim blei stifta i 1768 som del av Det Kongelige Norske Videnskabers Selskab. Dette eldste vitskaplege biblioteket i Noreg har ei omfattande manuskriptsamling med musikaliar, altså notar, som vitnar om det rike og internasjonalt orienterte musikklivet der på 1700-talet. (Til dømes var det via Trondheim musikken til J.S. Bach kom til Noreg på tampen av hundreåret.)

Barokkensemblen til Trondheim Symfoniorkester og Opera, der barokkfiolinisten Sigurd Imsen er solist, gjev oss på albumet *The Trondheim Concertos* døme på repertoar som blei spelt for – og sikkert også av – byborgarskapen. Overklassen levde i luksus; han hadde tent seg sokkrik på tømmer- og fiskeeksport, og ikkje minst på malmen frå dei trønderske kopar- og jerngruvene. Vitnesbyrd om velstanden er dei mange store trepaléa som framleis pregar bybiletet, eksempelvis Stiftsgården og Hornemannsgården.

SPRØTT OG SPENSTIG

Ein bauta i musikklivet var Johan Daniel Berlin (1714–1789) frå Memel i Preussen (i dagens Litauen), som etter læretid i København blei stadsmusikant i Trondheim i 1737. Delar av den store musicaliesamlinga hans er i dag oppbevart i Gunnerusbiblioteket.

Albumets første verk er fiolinkonserten i G-dur av Joseph Meck (1690–1758), som

var ein av dei fyrste tyskarane som komponerte solokonserter i stilten til Antonio Vivaldi (1678–1741). Meck var så god til dette at ein seinare forveksla hans musikk med Vivaldis. Imsen spelar solostemma i den rolege fyrstesatsen med slank og vibratolaus tone, til ein fyldig orkesterakkompagnement der den klangsterke bass-seksjonen sørger for stødig driv. Dei to snøgge satane har begge herleg «sprø» og spenstig orkesterklang, der cembaloen nærast fungerer som perkusjonsinstrument.

KO-KO-KONSERT

Komponisten av c-moll-konserten som fylgjer, er ukjend, men notane er i alle høve ført i pennen av Johan Daniel Berlin. Også her presterer Imsen bra, medan orkesterstrykarane i dei to fyrste satsane spelar somme av mellomspela sjenerande surt. Er det tonearten c-moll dei slit med? Elles på plata kling jo intonasjonen fint.

Det mest galante (les: moderne) stykket på plata er ikkje ein konsert, men ein sonate av Johan Henrich Berlin (1741–1807), son til Johan Daniel. Stilen minner om tidleg Haydn, med trommande bass og dei for slutten av 1700-talet så typiske kromatiske ornamenta. Christina Kobb spelar hammarklaveret (forløparen til det moderne flygelet) med perlande løp og skimrande, litt metallisk klang som blandar seg godt med Imsens fiolin og celloen til Torleif Holm.

Imsen avsluttar albumet som gauk. Me får ei solid framføring av Vivaldis A-durkonsert med tilnamnet *Il Cucù*, der dei høge, kvitrande fiolinpartia i fyrstesatsen blir gjennomførte med klokerein intonasjon.

SJUR HAGA BRINGELAND

Sjur Haga Bringeland er musikar, musikkvitjar og fast musikkmeldar i Dag og Tid.

Lytt til artikkelen i DAG OG TID-appen eller på dagogtid.no